

EL DEMÓCRATA

ÓRGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 15 cts.

Saldrá los domingos

Trimestre, 1'50 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle Clavé, 25 : Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

Execrable caciquisme

La Mancomunitat contra Granollers

Ha sigut precis que ocupés la cartera de Gràcia i Justícia un subjecte de la *calaña* d'en Bertràn i Musitu, que en altre país no serviria ni per a porter d'un Ministeri, per a que la Mancomunitat de Catalunya podés portar a terme l'acte de caciquisme més refinat que es registri en la història de la política catalana.

El dimecres a la tarda, per l'agent executiu de la Mancomunitat, proveït del corresponent auto judicial, va embargar-se el vinticinco per cent dels ingressos municipals. En la diligència hi consta la fonamentada protesta formulada en absència de l'Alcalde, pel secretari de l'Ajuntament senyor Boét, i la reserva per a exercitar aquelles accions que s'estimin procedents davant l'atropell comès.

Ens precisa fer quelcom d'història per a que la opinió sensata judiqui l'actuació de nostre Municipi.

A últims d'octubre de l'any 1919, l'interventor de la Mancomunitat de Catalunya va oficiar al senyor Alcalde President de l'Ajuntament de Granollers per a que ingressés en la Caixa de la Mancomunitat les quantitats assenyalades en el repartiment fixat per l'organisme regional. El nostre Ajuntament va fixar aleshores la seva posició, que no era altra que la de fer avinent que les quotes repartides no ho podien ésser amb caràcter d'obligatòries, de conformitat amb el què estableix el Real Decret d'en Sánchez Guerra concedint les Mancomunitats. Devíem estar encertats, quan, apesar de la conminació que s'ens feia per breu plaç, aquest va transcórrer sense altra conseqüència.

L'any 1920, i amb motiu de recursos interposats als pressupostos provincials, el Ministre de la Governació senyor Bergamín va dictar la famosa Real Ordre, en la que de clara expressament que la Mancomunitat *no podia girar repartiment als pobles*, si bé podia cuidar de la recaptació i inversió del fixat per la Diputació, en virtut de traspàs i mitjantsant unes normes aprovades per les Corporacions provincials.

Varen transcórrer dos anys sense que la Mancomunitat donés fè de vida, pel què fa referència al *deute* (?) de Granollers. I únicament en assaltar el poder els regionalistes, arrel del desastre d'Annual, fou quan la Mancomunitat va adoptar una actitud enérgica i en Puig i Cadafalch aquella *posse* de valent que tant entusiasma als betes-i-fils del carrer de la Boqueria.

Va utilitzar el procediment d'apremi contra nostre ajuntament, preceidit d'unes ridícoles manifestacions —ridícoles com seves— als periodistes que concorren al Palau de la Generalitat, i el primer obstacle va oposar-li el Delegat d'Hisenda de la Província, en dir, en el seu informe, que s'havia mal iniciat el procediment tota vegada que la Instrucció de 26 d'abril de 1900 no inclou a la Mancomunitat com a organisme que tingui el dret d'utilitzar-lo. Apesar de tot i volent passar per sobre de la llei, va fer-se arribar l'expedient al Jutjat de primera instància per a que donés l'auto d'entrada i així poder embargar la Caixa Municipal, emperò va ésser en aquells moments en que el Subsecretari de Gràcia i Jus.

tícia, per indicació o requeriment del Congrés, va reclamar l'expedient que era necessari, per la interpel·lació que tenia anunciada el diputat a Corts en Francisco Torras.

La Mancomunitat va aixecar el crit al cel, perquè un expedient en tramitació no havia d'anar a les Corts, però no és menys cert que anava a cometre's un dany irreparable i que honradament devien utilitzar-se tots els mitjans per a impedir-ho.

Paral·lelament amb aquesta lluita, el Ministre de la Governació comte Coello de Portugal, va signar una R. O. a un escrit de queixa formulat per l'Alcalde de Granollers, concedint a la Mancomunitat tots els drets haguts i per haver; R. O. que no té més virtualitat que la il·legalitat que entranya el voler modificar lleis orgàniques, com són les Provincial i Municipal.

Contra de la resolució ministerial s'ha entaulat recurs davant del Tribunal Contenciós Administratiu.

Emperò entre tant el Virrei de Catalunya quedava a una altura poc envejable i es feia precis prendre midas enèrgiques... car s'acostaven eleccions municipals.

Va instruir-se un nou expedient d'apremi, prescindint del que restava en el Congrés, quina còpia va portar-se al Jutjat municipal en demanda del conseqüent auto per a embargar l'Ajuntament. Aquella autoritat va remetre'l al senyor President de la Mancomunitat per a subsanar capital defecte, i aquest senyor, recordant la seva omnímoda jerarquia i que la Delegació d'Hisenda tenia emès un informe que no afavoria els seus interessos, va adreçar-lo al Jutjat de primera instància volent que dictés auto tot seguit, car era la vigília del període electoral. Aquesta autoritat va suspendre la tramitació de l'expedient, d'acord amb el què senyala la